

רע"פ 5431/17 - יצחק זדה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 5431/17

כבוד השופט א' שהם
יצחק זדה

לפני:
ה המבקש:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשה לרשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט
המחוזי מרכז-לוד, מיום 5.6.2017, בעפ"ת
62393-11-16, שניתן על ידי כב' השופט נ' בכור

בשם המבקש: עוז"ד ד"ר לימור עצמוני; עוז"ד איגור יוטקין

החלטה

1. לפניו בקשה לרשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופט נ' בכור), בעפ"ת 62393-11-16, מיום 5.6.2017. בגדירו של פסק הדין, נדחה ערעורו של המבקש על הכרעת דין של בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה (כב' השופט ט' אוסטפלד נאי), בפ"ל 8563-12-14, מיום 13.3.2016, ועל גזר הדין, מיום 31.10.2016. ביום 5.7.2017, הורתי על עיכוב ביצוע עונש המאסר לΡΙΤΟΙ בפועל, אשר הוות על המבקש, עד להחלטה אחרת.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקש הוגש כתוב אישום המיחס לו ביצוע עבירות של נהיגה בזמן פסילה, לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה
עמוד 1

[נוסח חדש] (להלן: פקודת התעבורה); נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף, לפי סעיף 10 לפקודת התעבורה; שימוש ברכב ללא פוליסת ביטוח בת תוקף, לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מוגן [נוסח חדש], התש"ל-1970; אי צוות לשוטר, לפי תקנה 23(א)(2) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961; נהיגה בקלות ראש, לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה. על פי עובדות כתוב האישום, ביום 11.3.2009, נشرط המבוקש בבית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה, בגין חותמו, בתיק 181289/07, ונפסל מהחזקיק רישיון נהיגה למשך 10 שנים. נתען בכתב האישום, כי ביום 22.4.2014, בשעה 18:45 או בסמוך לכך, נהג המבוקש באופנו מספר 70-882-13, ברח' הורוביץ בכפר סבא, על אף שהוא לו כי הוא נפסל מהחזקיק רישיון נהיגה. עוד נתען, כי בנסיבות המקירה, לא צוית המבוקש להוראות שוטרים אשר כרזו לו לעצור והמשיר בנסעה. זאת, תוך שהוא עוקף רכבים בפראות; לא מצית לתמרור "עצור"; לא מצית לתמרור "אין כניסה"; ומסכן רכבים שנסעו בנתיב הנגדי.

3. ביום 13.3.2016, הרשי בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה (להלן: בית המשפט לתעבורה) את המבוקש בעבירות שוייחסו לו בכתב האישום. בהכרעת דין, ציין בית המשפט לתעבורה, כי קיימת מחולקת עובדתית בין הצדדים ביחס לשאלת זהותו של רוכב האופנו, אשר ביצע את העבירות דן. בית המשפט לתעבורה רכש אמון מלא לעודתו של מפקח מיוחד רון דבר (להלן: ע"ת 2), וקבע כי המבוקש הוא שנаг באופנו, בעת ביצוע העבירות. ציין, כי על פי גרסתו של ע"ת 2, הוא זיהה את המבוקש, באופן ודאי, כמו שרכב על האופנו מבית העסק המשפחתי (להלן: בית העסק), וזאת לאחר שחוchar עימיו בחנות, כשעתים קודם לכן. מעודתו של ע"ת 2 עולה, כי המבוקש נעל את החנות, "...ולאחר שעסוקים עליה על האופנו וזאת לאחר שלבש סוטו-שירט אפור עם קפוצן אפור על ראשו ועליו קסדה לבנה". ע"ת 2 הוסיף עוד, כי מיד לאחר שאיבד קשר עין עם המבוקש, הוא נסע לביתו, ושם הבחין בו כשהוא "צועד ברחוב עם אותה החולצה הקצרה מתחילה האירוע". בית המשפט לתעבורה דחה את טענתו של המבוקש, לפיה צילומו בבית העסק על ידי ע"ת 2 פגע בפרטיותו, בקובעו כי בית העסק אינו בגדר רשות היחיד. אשר לטענת המבוקש בדבר סמכותן של ע"ת 2 לבצע מרדף אחריו רכבו ולצלמו בבית העסק, קבע בית המשפט לתעבורה, כי גם אם נפלו פגמים בפעולות השוטרים, אין בכך כדי להתריר למבוקש לנוהג בהיותו נתון בפסילה, ולהתנהל באופן שבו פועל במהלך האירוע. בית המשפט הטיעם, בהקשר זה, כי כאשר המבוקש לא צוית להוראות השוטרים, ונוהג תוך ביצוע עבירות תנوعה רבה, הוא אינו יכול להיתלות באירוע פועלות גורמי אכיפה, "כלל שהייתה". לסייע, קבע בית המשפט לתעבורה, כי הוכח בפניו, מעבר לכל ספק סביר, כי המבוקש הוא שנаг באופנו וביצע את העבירות דן, ולפיכך הרשי אותו במiosis לו בכתב האישום.

ביום 31.10.2016, גזר בית המשפט לתעבורה את דיןו של המבוקש. בפתח דבריו, ציין בית המשפט לתעבורה, כי העונש הראויב בגין ביצוע עבירה של נהיגה בזמן פסילה הוא, ככל, מסר לריצוי בפועל, לצד פסילה לתקופה מסוימת, וקבע כי מתחם העונש ההולם בגין ביצוע עבירה זו, נع בין 7 ל-20 חודשים מסר לריצוי בפועל. במסגרת קביעת עונשו של המבוקש בתוך מתחם העונשה, נתן בית המשפט לתעבורה את דעתו לכך שהפסילה, שבה היה נתון המבוקש בעת ביצוע העבירות, הושתה עליו בגין ביצוע עבירה חמורה של קיפוח חי אדם; לכך שבחרתו של המבוקש לנוהג ברכב, לצורך הגיעו לביתו ביום יומם עבודה, "מהווע זלוז ולקייחת החוק לידי"; ולעובדה כי שירות המבחן נמנע מהמלצתה שיקומית בעניינו של המבוקש. מנגד, נתן בית המשפט לתעבורה משקל ל考לה, בין השאר, לטיעוני ההגנה לעונש, ולמסקיר המבחן שנערך בעניינו של המבוקש.

לאחר זאת, הושטו על המבוקש העונשים הבאים: 12 חודשים מסר לריצוי בפועל; 12 חודשים מסר על תנאי, לבסוף עבור המבוקש עבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף למשך יותר מ-12 חודשים או נהיגה בזמן פסילה, במשך 3 שנים; פסילה מלקלבל או מהחזקיק ברישיון נהיגה לתקופה של 3 שנים; ופסילה על תנאי מלקלבל או מהחזקיק ברישיון נהיגה

لتקופה של 12 חודשים, לפחות המבקש עבירה בו הורשע "או עבירות נוספת ראשונה ושנייה", לפחות 3 שנים.

ה המבקש הגיע ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד, על פסק דין של בית המשפט לתעבורה. ביום 5.6.2017 דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש, בקובעו כי לא נפל פגם בהכרעת דין, כמו גם בגין דין של בית המשפט לתעבורה. אשר להכרעת הדין נקבע, כי בית המשפט לתעבורה ביסס כראוי את הקביעה, לפיה נהג האופנוע, אשר זוהה כ המבקש, ביצע את העבירות המפורטות בכתב האישום, וזאת על יסוד האמון שניתן לעדותו של ע"ת 2, למול גרסתו הכבושה של המבקש, אשר נקבעה כבלתי מיהינה. בית המשפט המחוזי הוסיף וקבע, כי מצאים אלו, לצד יתר הראיות בתיק – לרבות עדותם של שני מתנדבים נוספים, שהוצעו למקומ על ידי ע"ת 2, ואשר נסעו אחרי המבקש, והודיעו על נסיעתו הפרועה, עד לניטוק קשר עין עמו, משמשים בסיס איתון להרשעתו של המבקש. אשר על כן, בית המשפט המחוזי לא ראה מקום להתערב בהכרעת דין של בית המשפט לתעבורה. אשר ערעורו של המבקש על חומרת עונשו, קבע בית המשפט המחוזי, כי גזר דין של בית המשפט לתעבורה אינו מחמיר עם המבקש, והוא מצוי במרכזו של מתחם העונש ההולם שנקבע לעבירות בהן הורשע המבקש. זאת, בשים לב לשיקולים לחומרה בעניינו של המבקש, ובכלל זה: נסיבות ביצוע העבירה; הרשעתו הקודמת של המבקש בין ביצוע עבירה של גרים מותווים ברשלנות; עברו התעבורי המכבד; ולנווכח העובדה כי המבקש לא נטל אחריות על מעשיו ולא השתלב בהליך טיפול. אשר על כן, דחה בית המשפט המחוזי גם את ערעורו של המבקש על גזר הדין.

הבקשה לרשות ערעור

4. בבקשת לרשות הערעור שלפניי, מישג המבקש על הרשעתו בדיון, ולהלופין, נטען כי יש מקום להורות על ביטול עונשי המאסר והPsiלה שהושתו עליו. לטענת המבקש, המרדף המסתורתי, אשר התנהל בעקבות רוכב האופנוע, במהלך האירוע, בוצע על ידי מתנדבים מטעם שטרת התנועה, אשר פעלו מתוך חריגה מסמכותם. עוד נטען, בהקשר זה, כי ע"ת 2 הוא מתנדב, אשר נהג בעת האירוע ברכבו הפרטי, ללא ליווי של שוטר, ואף לא עבר השתלמות או הכשרה בתחום המרדפים. נטען בנוסף, כי זיהוי המבקש על ידי ע"ת 2 לא נעשה טרם שהחל המרדף, אלא רק לאחר שה המבקש עוכב בביתו, כך שלא היה לע"ת 2 כל בסיס לחשוד, כי נהג האופנוע ביצע עבירה תנואה, לרבות נהיגה בזמןPsiלה. משכך, כך לטענת המבקש, לא מתקיים התנאי אשר עשוי להקנות סמכות מעוצר של מתנדב, לפי סעיף 28 לפוקודת התעבורה. המבקש הוסיף וטען, כי חשוונו של ע"ת 2, לפיו נהג האופנוע נתון בPsiלה, לא היה בגדר חשד סביר, שעה שהוא לא ידע את שמו או מספר הזיהות של הנהג. נטען בנוסף, כי ע"ת 2 מסר לע"ת 3 המתנדב אשר ניהל את המרדף נהג בניידת, מידע אודות קיומו של חשד לביצוע עבירה של נהגה ללא רישיון נהיגה בתוקף, עבירה שאינה כלולה ברשימת העבירות שבגין ניתן לבצע מרדף מסתורתי. לאור האמור, נטען כי ביצוע המרדף נעשה בניגוד לנוהלי המשטרה ויש להתייחס אליו כאל מרדף בלתי חוקי, אשר צריך להוביל לזכותו של המבקש מעבירות התנועה שביצע, שעה שהוא ניסה להתחמק מרדף אשר בוצע שלא כדין.

ה המבקש הוסיף וטען, כי התנהלותה של התביעה, "אשר הוכרה על ידי הערכת הדיוונית כ'ירושנית'", ככל שהדבר נוגע לאי העברת פראפרזה על אודות המידע המודיעיני שעמד בראקע המעקב אחרי המבקש, פגעה בזכותו היסודית להתגונן כראוי. זאת, באופן המחייב את ביטול הרשעתו, מכוח הדוקטרינה של ההגנה מן הצדקה. המבקש השיג, בהקשר זה, על קביעותו של בית המשפט לתעבורה, לפיהן "הידיעה המודיעינית אמונה היא שהתחילה את ההיליך, אך אינה הסיבה בלטה אין", וכי היה באפשרותה של ההגנה לבקש לחזור את מקבל הידיעה, אף ללא הצגת פראפרזה, אך היא לא עשתה כן. לטענת המבקש, "קביעה זו מנוגדת להנחה הכללית המושרשת בפסיכיה", כי בלא העברת מלאה חומר החקירה לנאים, לא ניתן להבטיח לו משפט הוגן. עוד נטען, כי בהמשך להתנהלות זו של המשפט, עדי התביעה

לא נחררו על ידי ההגנה על בסיס כלל חומר החוקה, ונחסמה בפני ההגנה הדרך לפנות לבית המשפט בבקשת להסרת תעודות החסין הנוגעת לידיעה המודיענית. לטענת המבוקש, "די בפגם זה לבדוק, כדי להוביל לביטול כתוב האישום כנגד המבוקש". עוד לדידו של המבוקש, הצבירותם וחומרתם של "הפגמים המתוארים לעיל", מצדיקות את ביטולו של כתוב האישום, ולמצער יש להורות על ביטולם של עונשי המאסר והפסילה שהושתו על המבוקש.

דין והכרעה

5. לאחר עיון בבקשת רשות הערעור ובנימוקיה, הגיעו לכל מסקנה כי דין הבקשה להידוחות. הלכה היא, כי רשות ערעור ב"גלאל שלישי" שומרה אך לMKים חריגים, המעוררים שאלת משפטית כבודת משקל או סוגיה ציבורית רחבה היקף, החורגת מעניינם הפרטיו של הצדדים להליר; או במקרים בהם מתעורר חשש ממשי מפני עיות דין או אי-צדק שנגרם למבקר (רע"פ 460/17 אבו הדואן נ' מדינת ישראל (20.3.2017); רע"פ 10059/16 בDIR נ' מדינת ישראל (14.3.2017); רע"פ 226/17 מסיקה נ' מדינת ישראל (6.3.2017); רע"פ 9171/16 לבונה נ' מדינת ישראל (5.1.2017)). הבקשה דין אינה עומדת באמות המידה האמורויות, ומסיבה זו בלבד דינה להידוחות. הבקשה נסובה, ככל, על עניינו הפרטיו של המבוקש, הא ותו לא, ואין עולה ממנה כל חשש, כי נגרם למבקר אי-צדק או עיות דין כלשהו. די בכך, על מנת לדחות את הבקשה.

6. בבחינת למעלה מן הדרוש, אוסף את זאת. תחילתה לטענתו של המבוקש בדבר חריגה מסמכותם של מתנדבי המשטרה, בכל הנוגע לניהול המרידף בעקבות המבוקש. כידוע הוא, כי עניינה של בקשה לרשות ערעור הוא השגה על פסק דיןו של בית המשפט המחויז. לפיכך, משטענה זו כלל לא הועלה בפני בית המשפט המחויז, והוא לא דין ולא הכריע בה, מובן כי לא ניתן לדון בה, במסגרת בקשה לרשות ערעור "בגלאל שלישי" (רע"פ 120/14 פריג נ' מדינת ישראל (3.3.2014); רע"פ 7330/15 חננאל נ' עיריית חיפה (2.11.2015)). עוד יצוין, למעלה מן הוצרך, כי מקובלת עליי קביעתו של בית המשפט ל汰בורה, לפיה "אף במידה ונפלו פגמים בעבודת השוטרים - הרוי שאין בכך כדי להתריר לנאים [למבקר] לנוהג בפסילה ובאופן בו נהג". כמו כן, לא מצאתי ממש בטענתו של המבוקש, כי בשל התנהלותה של התביעה, בנוגע למידע המודיעיני הרלוונטי, נפגעה זכותו היוסדית להtagונן כראוי, באופן שיש לבטל את כתוב האישום, מכוח דוקטרינת ההגנה מן הצדק. הנני תמים דעתם עם בית המשפט המחויז, כי לא נדרש במקרה דין "חיש סביר"; כי לנוכח הימנוותו של המבוקש מחקירתו של מקלט הידיעה, אף בהיעדר פראפרזה; ובהתאם התשתית הראיתית האיתנה בעניינו של המבוקש, הצדק בית המשפט ל汰בורה, בקבועו כי לא היה בהתנהלותה של המשיבה כדי לפגום בהגנתו של המבוקש.

סוף דבר, הבקשה לרשות ערעור נדחתה בזאת.

7. המבוקש יתייצב לראיון עונשו, ביום 26.9.2017 עד השעה 10:00, ביום"ר הדרים, או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברטותו תעוזת זהות או דרכון, וועתק מהחלטה זו. על המבוקש לחתום את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למינוי מוקדם, עם ענף אבחן ומינוי של שירות בתי הסוהר, טלפונים: 08-97873377 או 08-9787336.

ניתנה היום, י"ד באלו התשע"ז (5.9.2017).
